

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSA Maciej Piankowski

w sprawie z powództwa H. P.

przeciwko Z. S.

o odszkodowanie, ekwiwalent za urlop,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2012 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy w P.

z dnia 14 września 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 września 2011 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy w P. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego Z. S. od wyroku tego Sądu z dnia 13 maja 2011 r., w sprawie z powództwa H. P. o odszkodowanie i ekwiwalent za urlop, wskazując w uzasadnieniu, iż w przedmiotowej sprawie skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna. Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, poza sprawami o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w sprawach o prawa majątkowe, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł. Pełnomocnik wnioskodawcy w skardze kasacyjnej określił wartość przedmiotu

zaskarżenia na kwotę 14.271 zł, jednak w ocenie Sądu wartość ta została wskazana nieprawidłowo, gdyż pozwany zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części, w której Sąd ten zmienił wyrok Sądu Rejonowego i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.278 zł tytułem odszkodowania oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Wyrok Sądu Rejonowego w części ustalającej istnienie stosunku pracy między stronami, nie został zaskarżony i jest prawomocny.

W zażaleniu od powyższego postanowienia pełnomocnik pozwanego, powołując się na naruszenie art. 398⁶ § 2, art. 398² § 1, art. 368 § 2 zdanie 2, art. 398²¹, art. 23¹, art. 19, art. 21 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. W jego ocenie wartość przedmiotu zaskarżenia została obliczona właściwie, gdyż uwzględnia zsumowanie wartości wszystkich roszczeń jakie zostały ujęte w zaskarżonym wyroku Sądu drugiej instancji – zarówno dotyczących, ustalenia że strony były wiązane umową o pracę, jak też odszkodowania oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, natomiast w pozostałych sprawach o prawa majątkowe z tego zakresu skarga kasacyjna jest niedopuszczalna jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² k.p.c.). Sąd Najwyższy niejednokrotnie już wyjaśniał, że wartością przedmiotu zaskarżenia jest wartość bądź całego przedmiotu sporu, bądź jego części - stosownie do tego, czego dotyczy skarga kasacyjna. O dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje nie wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu, o którym rozstrzygał Sąd drugiej instancji, lecz wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011 r., II UZ 43/10, niepublikowane). Jeżeli skarga kasacyjna nie obejmuje całości roszczeń, to

wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od wartości przedmiotu sporu (art. 22, art. 398⁶ § 2 oraz art. 398² § 1 k.p.c.). W ocenianej sprawie, Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji powoda, obejmującej jedynie pkt 3 i 4 wyroku Sądu pierwszej instancji (oddalający powództwo co do odszkodowania i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz orzekający o kosztach procesu), zmienił wyrok w tej części, zasądzając na rzecz powoda kwotę 7278 zł i orzekł o kosztach procesu. Tak więc przedmiotem skargi kasacyjnej mogło być – wbrew stanowisku zażalenia - tylko to rozstrzygnięcie.

Gdy więc zarzuty zażalenia okazały się oczywiście nieuzasadnione, należało orzec jak w postanowieniu, zgodnie z art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.